

רשומות

הצעות חוק

26 במרס 1985

1722

ד' בניסן התשמ"ה

עמוד

143

חוק הביטוח הלאומי (תיקון מס' 58), התשמ"ה—1985

מתפרסמת בזה הצעת חוק מצעם הממשלה:

חוק הביטוח הלאומי (תיקון מס' 58), התשמ"ה—1985

1. בסעיף 190 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], התשכ"ה—1968¹ (להלן — תיקון סעיף 190 החוק העיקרי), במקום פסקה (2) יבוא:

דברי הסבר

דמי ביטוח בעצמם, ולפיכך נקבע כי השינוי ייעשה בהדרגה, היינו, שבשנת הכספים 1984 ישולמו דמי ביטוח מסכום השווה ל-75% מההכנסה שנקבעה לאותה שנה שוטפת ובשנת הכספים 1985 ישולמו דמי הביטוח ממלוא ההכנסה שנקבעה.

עם הנהגת השינוי הנוסף, מוצע שגם בשנת הכספים 1985 לא ייגבר דמי ביטוח ממלוא ההכנסה, ובמקום זאת ישולמו דמי ביטוח מסכום השווה ל-80% מההכנסה שנקבעה לשנת הכספים 1985.

כנכור, תוקנו במקביל גם ההוראות שלפיהן מחושבות הגימלאות שמקבל המבוטח על בסיס הכנסתו בשנה השוטפת.

עם הנהגת השיטה המוצעת, יש לבטל את התיקונים שהוצעו ושתחילתם נקבעה ל-1 באפריל 1985.

סעיף 1 סעיף 190 לחוק העיקרי קובע לאמור:

שיעור דמי תאוה

190. דמי תאוה ליום הם —

בשיטת הגבייה הקיימת של דמי ביטוח ממי שאינם שכירים, אין כדי לתת מענה לתנאים השוררים במשק. עיקרו של תיקון חוק זה הוא בהנהגת שיטה חדשה, החל משנת הכספים 1985, המבוססת על קידום הכנסת המבוטח המשמשת בסיס לתשלום דמי ביטוח מדי רבע שנה.

לפיכך, ההוראות שעניינן הכנסת המקסימום וסכומי הכנסת המינימום לתשלום דמי ביטוח, יתוקנו באופן שההכנסות האמורות יעודכנו גם הן מדי רבע שנה. כתוצאה משינויים אלה, יש לתקן את ההוראות שנקבעו בחוק הביטוח הלאומי (תיקון מס' 52), התשמ"ד—1984.

בתיקון זה שונתה שיטת הגבייה מהמבוטחים הלא-שכירים באופן שהבסיס לתשלום דמי הביטוח הוא הכנסתו של המבוטח באותה שנת כספים, היא השנה השוטפת כהגדרתה בחוק.

שינוי זה הגדיל באופן משמעותי את דמי הביטוח שמשלמים העובדים העצמאיים והמובטחים המשלמים

1 ס"ח התשכ"ח, עמ' 108; התשמ"ד, עמ' 56.

"(2) לגבי מבוטח שפסקה (1) אינה חלה עליו — סכום השווה ל-25% מהשכר הממוצע כפי שהיה ב-1 באפריל שקדם ליום התאונה, ואם חל פיצוי בין היום האמור לבין יום התאונה — כשהוא מוגדל בשיעור הפיצוי שחל, מחולק ב-30."

2. במקום סעיף 101א לחוק העיקרי יבוא:

החלפת סעיף 101א

101א. הל פיצוי לאחר תום התקופה ששימשה בסיס לחישוב דמי הלידה, יוגדלו דמי הלידה בשיעור הפיצוי כדלקמן:

(1) לגבי עובדת — מיום תחילת הפיצוי;

(2) לגבי עובדת עצמאית — מהיום ה-91 שלאחר תום התקופה האמורה."

"הצמדת דמי לידה"

3. בסעיף 127עא(ב) לחוק העיקרי, במקום ה-360 של הכנסות" יבוא ה-90 של הכנסתו ברבע השנה שקדם לחודש שבו היה בשירות המילואים; חל פיצוי לאחר רבע השנה האמור, תוגדל ההכנסה בשיעור הפיצוי החל מהיום ה-91 שלאחר רבע השנה."

תיקון סעיף 127עא

דברי הסבר

תחילתו של תיקון זה נקבעה ליום 1 באפריל 1985 ונוסחו קבע:

"חושבו דמי הלידה על פי הכנסה ששימשה יסוד לחישוב דמי הביטוח בעד שנה שוטפת כאמור בסעיף 164, לא יבוא בחשבון לענין הגדלת דמי הלידה כל פיצוי שחל באותה שנה כספים."

עם התצעה לביטול הוראה זו, כאמור בסעיף 14, מוצע כי דמי לידה לעובדת עצמאית יוגדלו החל מהיום ה-91 שלאחר תום התקופה ששימשה בסיס לחישוב דמי הלידה, לפי שיעור הפיצוי שחל מתום התקופה האמורה עד ליום הלידה.

סעיף 3 סעיף 127עא לחוק העיקרי קובע לאמור:

"שכר עבודה רגיל והכנסה ממוצעת

127עא. (א) שכר העבודה הרגיל של עובד לענין סעיף 127עא הוא סכום הכנסתו בעד רבע השנה שקדם לשירותו במילואים כתוספת פיצוי כמשמעותו בסעיף 1 שהעובד היה זכאי לו אילו לא שירת במילואים ואילו עבד, מחולק בתשעים; ואולם מי שעבד ברבע השנה שקדם כאמור פחות מששים יום יהיה שכר עבודתו הרגיל שווה לסכום היוצא מחילוק הכנסתו בשלושת התדשים שבחר לעצמו מתוך ששת התדשים שקדמו לשירותו במילואים בתשעים.

(ב) הכנסתו הממוצעת של עובד עצמאי לענין סעיף 127עא היא החלק ה-360 של הכנסתו.

(ג) השר רשאי, באישור ועדת העבודה של הכנסת, לקבוע נסיבות מיוחדות שבהן

(1) לגבי מי שהיה ביום התאונה עובד או עובד עצמאי — כשיעור דמי הפגיעה ליום שהיו משתלמים לו לפי פרק ג' אילו נפגע בעבודה, אך לא פחות מהשיעור הקבוע בפסקה (2);

פסקה זו לא תחיל על עובד לשעה בעבודה שאינה לצורך עסקו או משלח ידו של מעביד ועל עובד עצמאי אלא אם בעת התאונה היו רשומים במוסד כאמור בסעיף 33;

(2) לגבי מבוטח שפסקה (1) אינה חלה עליו — 25% מהשכר הממוצע כפי שהיה ב-1 באפריל, מחולק ב-30."

מוצע לעדכן את דמי התאונה המשתלמים למבוטח שפסקה (1) אינה חלה עליו גם במהלך שנת הכספים בשיעור הפיצוי שחל בין ה-1 באפריל לבין יום התאונה. זאת במטרה לשמור על ערכם הריאלי של דמי התאונה.

סעיף 2 סעיף 101א לחוק העיקרי קובע לאמור:

"הצמדת דמי לידה"

101א. אם חל פיצוי לאחר תום התקופה ששימשה בסיס לחישוב דמי הלידה, יוגדלו דמי הלידה המגיעים בשיעור הפיצוי, מיום תחילת הפיצוי."

בסעיף 5 לחוק הביטוח הלאומי (תיקון מס' 52), התשמ"ד-1984, נקבע כי דמי לידה שחושבו על פי ההכנסות בשנה שוטפת, לא יעודכנו במהלך אותה שנת כספים.

4. בסעיף 137 לחוק העיקרי, בסופו יבוא "שקדם ליום הפטירה; חל פיצוי לאחר מכן, יוגדל המענק בשיעור הפיצוי".

תיקון
סעיף 137

5. בסעיף 142 לחוק העיקרי, פסקה (3) — תימחק.

תיקון
סעיף 142

6. בסעיף 159 לחוק העיקרי, במקום סעיף קטן (א) יבוא:

תיקון
סעיף 159

"(א) (1) שיעורי דמי הביטוח החדשיים לפי סעיף 157 לענין עובד הם אחוזים כאמור בלוח " מהכנסתו החדשית;
(2) שיעורי דמי הביטוח השנתיים לפי סעיף 157 לענין מבוטח אחר הם אחוזים כאמור בלוח " מהכנסתו השנתית כשהיא מחולקת לתקופות שנקבעו בתקנות לצורך תשלום מקדמות."

7. בסעיף 164 לחוק העיקרי —

תיקון
סעיף 164

(1) בסעיף קטן (ג) —

(א) בפסקה (1), במקום הסיפה המתחילה במלת "ההפרש" יבוא "הפרש דמי הביטוח, לרבות הפרשי הצמדה עליהם, ודינם יהיה כרין דמי ביטוח";

דברי הסבר

ערכונן של יתר הגמלאות וכמוצע בסעיף 1 לעיל, יעודכן לאחר ה-1 באפריל של כל שנת כספים בשיעור הפיצוי שחל, החל מיום הפיצוי עד ליום הפטירה.

סעיף 6 סעיף 159 (א) לחוק העיקרי קובע לאמור: "(א) שיעורי דמי הביטוח החדשיים לפי סעיף 157 הם —

(1) לענין עובד — אחוזים כאמור בלוח " מהכנסתו החדשית;

(2) לענין מבוטח אחר — החלק השנים" עשר של אחוזים כאמור בלוח " מהכנסתו השנתית."

עם הנהגת השיטה של גבייה מהכנסה שנתית המהעדכנת מדי רבע שנה, יש לשנות את ההוראה המתאימה למבוטח אחר, ולקבוע כי שיעור דמי הביטוח לגביי יהיה על פי הכנסתו השנתית כשהיא מתולקת לתקופות שנקבעו לצורך תשלום המקדמות באותה שנת כספים.

סעיף 7 סעיף 164 לחוק העיקרי קובע לאמור:

"השיעור הכנסתו השנתית של מבוטח אחר (א) עובד עצמאי יראו כהכנסתו השנתית את הכנסתו מהמקורות המפורטים בסעיפים 2 (1) ו-2 (8) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן — הפקודה), ומי שאינו עובד ולא עובד עצמאי יראו כהכנסתו השנתית את הכנסתו מהמקורות המפורטים בסעיף 2 לפקודה האמורה, תכל —

יחושב התגמול לפי ההכנסה שהיתה לעובד בחודש שבו שירת במילואים אילו לא שירת ואילו עבד, ודרכי חישוב התגמול."

עם הנהגת שיטת גבייה ממבוטחים שהם עובדים עצמאיים על פי הכנסה המקודמת מדי רבע שנה יש להתאים את חישוב התגמול בעד שירות מילואים. מוצע שהכנסה ברבע השנה שקדם לשירות המילואים, כשהיא מחולקת ב-90, תשמש בסיס לחישוב התגמול בעד יום מילואים.

אם חלפו 90 ימים מתום התקופה המשמשת בסיס לחישוב התגמול, תוגדל ההכנסה לפיה מחושב התגמול, החל מהיום ה-91, בשיעור הפיצוי שחל.

סעיף 4 סעיף 137 לחוק העיקרי קובע לאמור:

"מענק במקרה פטירה

137. נפטר אדם שהיתה משתלמת לו קיצבת זיקנה, קיצבת שאירים, קיצבת לפי פרק ג' או פרק ט' 2 בשל נכות שדרגתה 50% לפחות, קיצבת תלויים לפי פרק ג' או פרק ט' 2 או קיצבת נכות לפי פרק ו' 2, או הענקה לפי פרק ט' 1 והתקנות לפיו הניתנת במקום הקיצבאות האמורות, ישולם למי שהיה בן זוג בשעת מותו, ובאין בן זוג — לילדו כהגדרתו בסעיף 5, מענק בסכום השווה לשכר הממוצע כפי שהיה ב-1 באפריל."

במטרה לשמור על ערכו הריאלי של מענק הפטירה, במהלך שנת הכספים, מוצע שגם מענק הפטירה, כדרך

(ב) במקום פסקה (2) יבוא:

"(2) השר יקבע בתקנות כללים לחישוב הפרש דמי הביטוח והפרשי ההצמדה עליהם בשים לב לדרך תשלום המקדמות במהלך אותה שנת כספים, וכן מועדים והוראות לתשלומם; בתקנות כאמור רשאי השר לקבוע תנאים לפטור מתשלום הפרש דמי ביטוח;"

(2) בסעיף קטן (ה), בסופו יבוא "או ההכנסה האחרונה שעל פיה חושבו לאחרונה המקדמות שהוא חייב בהן, כשהיא מקודמת כאמור בסעיף קטן (ב)(1), לפי הגבוהה ביניהן."

דברי הסבר

כי שולמו מקדמות בסכום קטן מסכום דמי הביטוח שהמבוטח היה חייב בתשלומם לפי אותה שומה, יהיה המבוטח חייב לשלם את ההפרש בצירוף תוספת לפי שיעור עליית המודד שפורסם לאחרונה לפני היום שבו דרש המוסד מהמבוטח את ההפרש האמור לעומת ממוצע המודדים של שנת הכספים שבה שולמו המקדמות;

(2) השר יקבע בתקנות מועדים וכללים לתשלום הסכומים לפי פסקה (1);

(3) לא שילם המבוטח את הסכום שנדרש לשלם לפי פסקה (1) במועד שנקבע לתשלום לפי פסקה (2), יהולו על סכום זה הוראות סעיף 179.

(ד) הוראות סעיף קטן (ג) וסעיף 178 (א) (3) יהולו גם על הכנסה שנקבעה לשנת כספים פלוגית על פי שומה עצמית.

(ה) מבוטח שלא נערכה לו שומה כאמור ולא הגיש דין וחשבון על הכנסתו ואף לא נקבע הסכום המגיע כדמי ביטוח בהתאם לסעיף 174, ישלם מקדמה כאילו הכנסתו היתה המינימום האמור לגבי בלוח י"א."

מוצע שחישוב דמי הביטוח הגובעים בשל שומה סופית או עצמית המתייחסת לשנת כספים פלוגית, ודרך חישוב הפרשי ההצמדה ייקבעו בתקנות. זאת, לאחר שהתברר כי עם הפעלת שיטת הגבייה הרבעונית, יש להתאים את חישובם של סכומים אלה לשיטה שבה נגבו המקדמות באותה שנת כספים.

לשם הסרת הספק, מוצע לקבוע במפורש כי דין דמי הביטוח והפרשי ההצמדה המגיעים בשל שומה סופית או עצמית — נדין דמי ביטוח.

כן מוצע לתקן את סעיף 164 (ה) לחוק העיקרי כך שכאשר מבוטח לא עשה את המוטל עליו ולא הצהיר על הכנסותיו, ואף לא נערכה לו קביעת הכנסה בהתאם לסעיף 174 לחוק, ניתן יהיה לחייבו בתשלום דמי ביטוח אם על פי ההכנסה המינימלית שנקבעה לגבי

בשנת הכספים שבעדה משתלמים דמי הביטוח (להלן — השנה השוטפת), ולאחר שזכו ההוצאות הקשורות במישרין בהשגת ההכנסה.

(כ) (1) ההכנסה בשנה השוטפת תיקבע על פי השומה הסופית של ההכנסה כאמור לאותה שנה לפני כל פטור, ניכויים וזיכויים לפי הפקודה, אולם כל עוד לא נערכה שומה סופית כאמור ישולמו מקדמות על השבוע דמי הביטוח בהתאם להוראות שנקבעו בתקנות, ודין המקדמות לענין חוק זה כדין דמי ביטוח; בתקנות כאמור ייקבעו גם התנאים והכללים לפיהם תקודם הכנסה של שנת כספים קודמת, כפי שנקבעה בתקנות, לצורך תשלום מקדמות בשנה השוטפת;

(2) לגבי מבוטח שלא נערכה לו שומה כאמור והוא חייב על פי התקנות להגיש דין וחשבון על הכנסתו, תיקבע ההכנסה לפי הדין וחשבון של המבוטח בכפוף להוראות סעיפים 166 ו-174 עד 176, אולם אם נערכה השומה למבוטח לאחר מכן — תיקבע הכנסתו על פיה, ויראו את התשלומים ששולמו על ידיו על פי הדין וחשבון או על פי קביעה מכוח סעיפים 174 ו-175 כמקדמות;

(3) השר יקבע בתקנות:

(א) תנאים וכללים לפיהם שומה עצמית כמשמעותה בסעיף 145 (א) לפקודה (להלן — שומה עצמית), תיחשב כשומה סופית;

(ב) נסיבות שבהן תיחשב ההכנסה בשנה השוטפת לפיה שולמו מקדמות כאמור בפסקאות (1) או (2), כהכנסה לפי שומה סופית.

(ג) (1) נקבעת ההכנסה לשנת כספים פלוגית על פי השומה הסופית כאמור, והתברר

8. בסעיף 167א לחוק העיקרי, במקום הסיפה המתחילה במלה "לקבוע" יבוא "לשנות או להחליף את לוח י"א."

תיקון סעיף 167א

9. במקום סעיף 167ב לחוק העיקרי יבוא:

החלפת סעיף 167ב

167ב. סכומי המקסימום יהיו הסכומים המתקבלים לפי האמור בלוח "א" המקסימום "חישוב סכומי המקסימום

10. בסעיף 177 לחוק העיקרי, פסקאות (2) ו-(3) והסימן "(1)" — ימחקו.

תיקון סעיף 177

11. בסעיף 181 לחוק העיקרי, בסופו יבוא:

תיקון סעיף 181

"(ה) פיגור בתשלום סכום דמי ביטוח שאיגו עולה על 15% מהשכר הממוצע כפי שהוא ביום קרות המקרה המזכה לגימלה, לא ייחשב כפיגור לענין סעיף קטן (א)."

12. אחרי סעיף 194 לחוק העיקרי יבוא:

הוספת סעיפים 195 ו-195א

195. השר יקבע בתקנות את שיטות העיגול של הסכומים שהמוסד מחשב, גובה, או משלם לפי חוק זה וכן לפי כל דין אחר — אם אין בו הוראה אחרת לאותו ענין; וקבע כי סכום כאמור יחולק, יהיה השר רשאי לקבוע גם את שיטות העיגול של המנה המתקבלת לאחר החלוקה.

"עיגול סכומים

195א. (א) סכום שגבה המוסד מן החייב לחיובים אחדים, בין לפי חוק זה ובין לפי כל דין אחר, ייוקף חלקו החסי ממנו לחשבונו של כל חיוב כחיס חלקו של אותו חיוב לסך החיובים; הוראה זו לא תחול על סכומים שהמוסד גובה לפי סעיפים 150, 151, 152, 185 ו-127ס"ה לחוק.

זקיפת תשלומים בחיובים אחדים

(ב) הוקיפה בחשבונו של כל חיוב תיעשה לפי הסדר האמור בסעיף

172."

דברי הסבר

מוצע, כי במסגרת סעיף זה ייקבע כי סכום שאיגו עולה על 15% מהשכר הממוצע כפי שהוא ביום קרות המקרה המזכה לא ייחשב כפיגור לענין זה. זאת, מאחר שקיימים מקרים בהם גוצר פיגור של סכום זעום שמקורו בחוב ישן מלפני שנים רבות, העשוי לשלול את מתן הגימלה.

סעיפים 5, (א) מוצע להסמיך את השר לקבוע כללים 10 ו-12 לשיטות עיגול של סכומים שהמוסד מחשב, גובה או משלם, בין לפי החוק העיקרי ובין לפי כל דין אחר, וזאת לשם האחדת כללי העיגול.

עם קביעת הוראה כללית זו יש לבטל את פסקה (3) בסעיף 142 הרגה בתקנות לעיגול גמלאות ואת פסקאות (2) ו-(3) בסעיף 177 הדנות בעיגול הכנסה שנתית ודמי ביטוח.

בלוח י"א, ואם על פי ההכנסה האחרונה הידועה למוסד לאחר שקודמה על פי הכללים שנקבעו לכך בתקנות לצורך תשלום המקדמות, לפי הגבוהה מביניהן.

סעיפים 8 ו-9 שלענין תשלום דמי ביטוח לא יזבא בחשבון סכום של הכנסה העולה על המקסימום שנקבע בחוק (פי שלושה מהשכר הממוצע).

עם עדכונה של ההכנסה המקסימלית המשמשת בסיס לתשלום דמי ביטוח מדי רבע שנה מתבקש תיקונם גם של הסעיפים שעניינם קביעת ההכנסה המקסימלית.

סעיף 11 סעיף 181 לחוק העיקרי עניינו הפחתת גימלה ושליחת מחמת פיגור.

"לוח י"א"

(סעיפים 167, 167א, 167ב)

פרט	בצר	הכנסת מקסימום בשקלים	הכנסת מינימום בשקלים
1	עובד	לחדש — סכום השווה לשכר הממוצע של החדש הראשון ברבעון, כפול 3, כשהוא מעוגל כלפי מטה ל-100 השקלים הקרובים.	סכום השווה ל-25% מהשכר הממוצע של החדש הראשון ברבעון, כשהוא מעוגל כלפי מטה ל-100 השקלים הקרובים.
2	עובד עצמאי	לרבעון — סכום השווה להכנסת המקסימום לחדש, כפול 3.	לרבעון — סכום השווה להכנסת המקסימום לחדש, כפול 3.
3	מבוטח אחר	לשנה — סכום השווה לסך הכנסות המקסימום בכל רבעון שבאותה שנת כספים.	לשנה — סכום השווה לסך הכנסות המקסימום בכל רבעון שבאותה שנת כספים.
		לרבעון או לשנה — סכום השווה להכנסת המקסימום לרבעון או לשנה האמורה בפרט 1, לפי הענין.	לרבעון או לשנה — סכום השווה להכנסת המקסימום לרבעון או לשנה האמורה בפרט 1, לפי הענין.
		לרבעון או לשנה — סכום השווה להכנסת המקסימום לרבעון או לשנה האמורה בפרט 1, לפי הענין.	לרבעון או לשנה — סכום השווה להכנסת המקסימום לרבעון או לשנה האמורה בפרט 1, לפי הענין.
		לרבעון או לשנה — סכום השווה להכנסת המקסימום לרבעון או לשנה האמורה בפרט 1, לפי הענין.	לרבעון או לשנה — סכום השווה להכנסת המקסימום לרבעון או לשנה האמורה בפרט 1, לפי הענין.

בלוח זה, "רבעון" — תקופה של שלושה חדשים המתחילה ב-1 באפריל, ב-1 ביולי, ב-1 באוקטובר וב-1 בינואר של כל שנת כספים.

דברי הסבר

סעיף 13 בלוח י"א לחוק העיקרי נקבעה ההכנסה המקסימלית המובאת בחשבון לענין תשלום דמי ביטוח. עם השינויים המוצעים בשיטת הגבייה לעדכון המקסימום בכל רבעון יש להתאים את גובהו של לוח י"א לשינויים אלה.

כן נקבעות בלוח זה הכנסות המינימום המשמשות בסיס לתשלום דמי ביטוח לגבי מבוטח שאין לו הכנסה או שהכנסתו אינה מגיעה למינימום האמור לגבי בלוח י"א. יחד עם עדכון הכנסת המקסימום, יש לעדכן גם

(ב) עם הרחבת המטלות של גבייה על ידי המוסד, מוצע כי תיוסף הוראה בחוק ובה ייקבע כי כאשר המוסד גובה חיובים אחרים, לפי החוק העיקרי ולפי כל דין אחר, יחקה התשלום שנגבה כדלקמן:

(1) כנגד כל חיוב — סכום השווה ליחס חלקו של אותו חיוב לסך החיובים שנגבו;

(2) בחשבוננו של אותו חיוב — כסדה הוקיפה שנקבע לענין תשלום דמי ביטוח הקבוע בסעיף 172 לחוק העיקרי.

תיקון חוק
הביטוח הלאומי
(תיקון מס' 52)

14. בחוק הביטוח הלאומי (תיקון מס' 52), התשמ"ד-1984 -

(1) סעיפים 1 עד 5 וסעיף 7(ב) - בטלים;

(2) בסעיף 7(ג), בסופו יבוא "ובשנת הכספים 1985 ישולמו דמי ביטוח לפי סכום השווה ל-80% מההכנסה שנקבעה לאותה שנה לפי חוק זה."

תיקון חוק
הבטחת הכנסה

15. בסעיף 15 לחוק הבטחת הכנסה, התשמ"א-1981, בסופו יבוא "חל פיצוי לאחר מכן, יוגדל המענק בשיעור הפיצוי."

תחילה

16. תחילתו של חוק זה ביום י' בניסן התשמ"ה (1 באפריל 1985).

דברי הסבר

על פי ההכנסה בשנה השוטפת, שהגדיל באופן משמעותי את נטל תשלום דמי הביטוח על המבוטחים העצמאיים הלא-שכירים, ייעשה בהדרגה במשך שתי שנות כספים.

לפיכך, בשנת הכספים 1985, יש להביא בחשבון, לענין תשלום דמי הביטוח, את מלוא הכנסתו של המבוטח שנקבעה לאותה שנה שוטפת.

מוצע שכשנת הכספים הנוכחית, בה תשונה פעם נוספת שיטת הגבייה, לא יגבו דמי ביטוח ממלוא ההכנסה שנקבעה לשנה השוטפת ובמקום זאת ישולמו דמי ביטוח מסכום השווה ל-80% מההכנסה.

עם ביטול סעיפים 1 עד 5 לחוק הביטוח הלאומי (תיקון מס' 52), התשמ"ד-1984, מתבקש גם ביטולה של ההוראה שקבעה את תחילתם של סעיפים אלה.

סעיף 15 לחוק הבטחת הכנסה, התשמ"א-1981, נקבע שאם נפטר אדם ששולמה לו גימלה להבטחת הכנסה, ישולם למי שהיה בן זוגו בשעת פטירתו מענק פטירה השווה למחצית השכר הממוצע כפי שהיה ב-1 באפריל שלפני יום הפטירה. עם עדכון של מענק הפטירה המשתלם לפי החוק העיקרי כמצע בסעיף 4, מוצע לעדכן גם את מענק הפטירה המשתלם לפי חוק הבטחת הכנסה.

סעיף 16 עיקר השינויים המוצעים בחוק זה עניינם בשינוי שיטת הגבייה.

לפיכך, מוצע שהשינויים יכנסו לתקפם החל משנת הכספים 1985.

את הכנסות המינימום ולהעמידן על סכום השווה ל-25% מהשכר הממוצע במקום סכום השווה ל-35% מהשכר הממוצע.

סעיף 14 (א) עם המעבר מגבייה לפי הכנסה משנה קודמת לגבייה לפי הכנסה שוטפת, אמורה היתה ההכנסה באותה שנה שוטפת לשקף את הכנסתו הממשית של עובד עצמאי במהלך כל שנת הכספים. זאת מאחר שההכנסה לשנה השוטפת נקבעה בהתחשב בהתייקרויות הצפויות במשך כל שנת הכספים. לכן תוקנו ההוראות שעל פיהן מחושבות הגימלאות היחסיות כך שגימלאות אלה לא עודכנו במהלך שנת הכספים בשיעור הפיצוי (תוספות היוקר) שחל באותה שנת כספים, שכן בסיס ההכנסה גילם בתוכו גם את מתן הפיצוי בשל תוספות היוקר שהיו צפויות באותה שנה.

תיקונים אלה נקבעו בחוק הביטוח הלאומי (תיקון מס' 52), התשמ"ד-1984, ותחילתם נקבעה ל-1 באפריל 1985.

עם המעבר לגבייה מהכנסה שנתייה המתעדכנת מדי רבע שנה, אין מגלם בסיס ההכנסה בתוכו את מתן הפיצוי במהלך כל שנת הכספים.

התיקונים המוצעים בסעיפים 2 ו-3 מסדירים את מתן הפיצוי בגימלאות היחסיות לעובד עצמאי במהלך שנת הכספים השוטפת. עם הנהגת השיטה המוצעת יש לבטל את התיקונים שנקבעו בתיקון מס' 52 האמור.

(ב) בסעיף 7(ג) לחוק הביטוח הלאומי (תיקון מס' 52), התשמ"ד-1984, נקבע כי המעבר לגבייה

2 ס"ח התשמ"ד, עמ' 48.

3 ס"ח התשמ"א, עמ' 30.

המחיר 120 שקלים

נדפס בדפוס הממשלה, ירושלים

ISSN 0334 — 3030

